

Izlet na Severni Velebit

Besedilo: Anamarija Žagar
Foto: Miha Krofel

Na kratko povedano, zadnjega vikenda v maju ne bi mogla preživeti bolje, kot sem ga preživela s sodruštveniki Dinaricuma v prelepem severnem delu hrvaškega Velebita. Pred izletom smo se vsi nadejali, da bo pohajkovanje po dinarskih grebenih ob Jadranu zanimivo in polno prelepih razgledov. Bilo je vse to in še mnogo več, saj nas je na vrhovih kraškega terena čakala pravcata pustolovščina.

Naš izlet se je začel z nabitim polnim kombijem za 9 ljudi in enim osebnim avtomobilom. Predsednik društva Miha in tajnica Saška sta poprijela za volan ter srečno pripeljala do narodnega parka Sjeverni Velebit. Tam smo se dobili tudi z Josipom, enim od rangerjev v parku, in kmalu za tem smo že zadovoljni večerjali v planinski koči sredi gozda ter snovali načrt za prvi pohodniški podvig naslednji dan.

V sončnem dopoldnevu smo se podali po 16 km dolgi Premužičevi stezi, ki omogoča lahek dostop do drugače težko dostopnih delov Velebita. Do sredine dneva smo dospeli že skoraj v osrčje narodnega parka in vseskozi uživali ob pogledih na mojstrovine, ki jih je v apnenec okoli nas izdolbla voda, z vrhov pa se nam je odpiral prelep pogled na morje. Da smo na območju velikih zveri, nas je opozoril iztrebek medveda, ki si je za stranišče izbral kar turistično pot. Na slabe pol poti po stezi smo pogumno skrenili na stransko pot skozi gozd in prispeli na rob velike jase. Kljub idealni razgledni točki se na jasi ni pasel noben medved. »Ah, pa drugič!« smo si mislili. Kaj pa smo vedeli, kaj nas še čaka ... Naprej nas je pot vodila po makadamski gozdni poti, po kateri so jo prejšnjo noč ubrali tudi volkovi. Našli smo namreč svež volčji iztrebek in naši biologi pač ne bi bili biologi, če ne bi po

njem tudi malo pobrskali – in že je bil v steklenički z alkoholom shranjen vzorec za genetiko. Da bi naredili krog nazaj do steze, smo po zemljevidu poiskali označeno pot, za katero smo menili, da nas bo najhitreje pripeljala tja. Hja, včasih zemljevidi ne pokažejo vseh izohips dovolj natančno in začeli smo z zanimivim in pustolovskim delom svoje poti. Na srečo sta nas strumna pohodnika Mojmir in Miro dobro vodila po slabo markirani poti, ki se je vila gor in dol po grebenih in med brezni kraškega terena. Ko se je popoldne

vesilo v večer, pa smo ob poti presenetili medvedko s kar tremi mladiči. Družinica je zbežala na vrh sosednjega grebena in se tam obsijana s soncem ustavila, da smo si jo lahko dobro ogledali. To je bilo res doživetje! Nekaterim je dodalo moči v noge, vsem pa radost v srce.

Drugi dan smo se odpravili na krajši izlet po pragozdu Štirovača. Kot v drugih pragozdovih so nas tudi tukaj očarali drevesni orjaki in mnoga odmrta debla, ki sedaj v družbi številnih drugih organizmov živijo svoje drugo življenje. Kmalu je prišel čas za odhod in na poti domov smo v kombiju enotno ugotovili, da se mora podoben izlet ponoviti tudi drugo leto. ✨

